

Meditacions: 5 de gener

Reflexió per meditar el 5 de gener. Els temes proposats són: com Jesús, donar la vida pels altres; estimar de veritat i amb obres; «Vine i veuràs»: és Jesús qui atrau les ànimes.

DEMÀ celebrarem l'Epifania. Els Reis d'Orient fan un llarg viatge buscant el Nen Jesús. En trobar-lo a Betlem «el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents» (*Mt 2, 11*). Els Reis lliuren a Maria i Josep uns regals amb un gran significat. La Tradició ha interpretat que l'or simbolitza la reialesa del nounat, l'encens la seva divinitat i la

mirra la seva mort redemptora: Rei, Déu i Salvador. Aquest Infant, encarnació del Creador, ve a morir per nosaltres.

Des del bressol ja es troba insinuada la creu. En certa manera, es pot entreveure aquesta relació comparant unes paraules de sant Lluc al principi i al final del seu Evangeli. Davant del naixement, assenyala: «I va néixer el seu fill primogènit: ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se» (*Lc 2, 7*); i, en el moment de la mort, escriu: «Va baixar-lo de la creu, l'embolcallà amb un llençol i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havien posat mai ningú» (*Lc 23, 53*). El cos de Jesús és reclinat dues vegades: al pessebre i al sepulcre. També a la primera carta de sant Joan que estem llegint aquests dies a la missa s'expressa, de manera

diferent, el mateix misteri: «L'amor veritable, l'hem conegut pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres» (1 Jn 3, 16). Aquesta afirmació té la força del testimoni directe: Joan va ser al Gòlgota, va veure com el Mestre s'abraçava a la creu, va veure de primera mà el seu amor fins al darrer sospir. Joan sap que l'amor de Crist no són només paraules.

«També nosaltres hem de donar la vida pels germans», afegeix, a continuació (1 Jn 3, 16). Aquestes paraules de la litúrgia d'avui assenyalen el camí que els deixebles de Jesús hem de seguir. Ens confiava sant Josepmaria: «¡Amb quina insistència l'Apòstol Sant Joan predicava el *mandatum novum*! —«Que us estimeu els uns als altres!» —Em posaria de genolls, sense fer comèdia —m'ho diu a crits el cor—, a fi de demanar-vos per amor de Déu que us estimeu, que us ajudeu, que

us doneu la mà, que us sapigueu perdonar. —Per tant, us cal rebutjar la supèrbia, ser compassius, tenir caritat; prestar-vos mútuament l'auxili de l'oració i de l'amistat sincera»^[1].

«FILLETS, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat» (1 Jn 3, 18), diu sant Joan a la seva carta. «L'amor no admet excuses: qui vulgui estimar com Jesús va estimar, ha de fer seu el seu exemple (...). La manera d'estimar del Fill de Déu la coneixem bé, i Joan la recorda amb claredat. Es basa en dos pilars: Déu ens va estimar primer (cf. 1 Jn 4, 10. 19); i ens va estimar donant-ho tot, fins i tot la seva pròpia vida (cf. 1 Jn 3, 16). Un amor així no pot quedar sense resposta. Encara

que es donés de manera unilateral, és a dir, sense demanar res a canvi, no obstant això inflama de tal manera el cor que qualsevol persona se sent impulsada a correspondre, malgrat les seves limitacions i pecats»^[2].

Moguts per la força de l'amor de Jesús, els primers deixebles surten immediatament a explicar als seus amics i familiars la trobada que han tingut. Així veiem Andreu que, després de passar un dia al Jordà en la seva companyia, va portar el seu germà Simó fins on era Crist (cfr. *Jn* 1, 42). L'evangelí d'avui, per la seva banda, ens narra la trobada de Felip amb Jesús i la seva reacció immediata en topar amb el seu amic Natanael. Felip «li digué: “Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en el llibre de la Llei, i els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret”» (*Jn* 1, 45). Davant la indiferència de Natanael, que

considera Natzaret un poble insignificant, que no estava ni tan sols citat a l'Escriptura, «Li diu Felip: “Vine i ho veuràs”» (*Jn* 1, 43-51).

Portar les persones cap a la seva trobada personal amb Jesús és potser la manifestació més gran d'amor. Felip no es pot contenir després d'haver escoltat de llavis del Mestre la crida: «Segueix-me» (*Jn* 1, 43). El foc del seu cor li demana que parli, que animi, que comparteixi aquella alegria que l'omple. Necessita explicar a Natanael que —sense saber gaire com, ni per quin motiu— li ha tocat inesperadament el més gran dels regals.

A SANT JOSEPMARIA li agradava recordar que el Senyor fa les coses «abans, més i millor» del que nosaltres pensem. La seva bondat

infinita supera les nostres expectatives i somnis. Els seus deixebles partim d'aquesta seguretat a l'hora de donar testimoni de la nostra fe. No fem una tasca nostra: les ànimes són seves, nosaltres senzillament treballem per a la seva vinya. Felip parla amb el seu amic perquè està convençut que Jesús no decep ningú i aquesta és també la nostra certesa. Sabem bé que és Jesús qui atrau les ànimes, és l'experiència de la vida amb el Senyor la que transforma la vida. De la mateixa manera que ens ha succeït a nosaltres, confiem que les persones que estimem també seran guanyades per Ell. Aquesta és l'esperança que ens impulsa a l'apostolat.

Els deixebles «des d'aquell dia es van transformar en “testimonis” tan presos per l'amor (cf. *Fl* 3, 12) cap al seu Mestre i per la bellesa seductora del seu missatge que es van trobar disposats a afrontar fins i tot la mort,

per tal de no trair el compromís amb Ell (...). Crist no només continua adreçant a alguns la invitació al do total de si mateixos amb una paraula personal i secreta, que desperta ressons profunds al cor, sinó que surt també a trobar tots els homes, cadascun de vosaltres, per plantejar personalment la pregunta que va dirigir al jove cec: “Creus en el Fill de l’home?” (*Jn 9, 35*). A qui respon afirmativament, Ell dona l’encàrrec de fer-se testimoni al món d’aquesta elecció»^[3].

Des de la seva càtedra de Betlem, Déu Infant ens obre els ulls amb una lliçó de lliurament complet als altres, fent-se així de petit per atreure tothom. Maria és testimoni d’aquest amor diví; el té, de fet, a les seves mans.

^[1] Sant Josepmaria, Forja, n. 454.

^[2] Francesc, Missatge a la I Jornada mundial dels pobres, 19-XI-2017.

^[3] Sant Pau VI, Discurs als estudiants de Roma, 25-II-1978.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-5-de-gener/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-5-de-gener/) (01/02/2026)